kisdobos

1982. ÁPRILIS

1945 ÁPRILIS 4.

Polgár István

Ünnep varázsa

Megjött a gólyánk.
Kunkori fűszál bújik zölden.
Mi kényszerít, hogy ezt fütyüljem?:
— Szántani kék, tavasz vagyon...

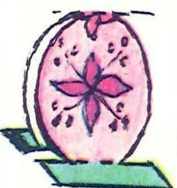
Amott egy lány les.
Ibolya kajla kalapomon,
azt lesi; bízik, neki adom.
Bele is tűzöm csillogó hajába.

Ünnep varázsa.
Az égen habos fellegek úsznak.
Igaz-e, rég nem láttatok búsnak?
Most is gyümölcsfát fogok oltani.

„Egész Magyarország felszabadult!"

— adta hírül a Szabad Nép — a mai Népszabadság elődje — az 1945. április 5-i számában. 1944 szeptemberétől tartott a harc. Battonyánál lépett hazai földre a legelső felszabadító szovjet katona. A Vas megyei Nemesmedves község volt az utolsó, mely felszabadult. Hosszú, kilométerekben nem kifejezhető ez a távolság. Vérben, félelemben, izgalomban, életben-halálban mérhető ez csupán. Hány száz és ezer szovjet, bolgár, román harcos és magyar önkéntes hős fejezte be magyar földön az életét! Hánynak tudjuk és hánynak nem ismerjük még csak a sírját sem. Háború volt, elnyomás, üldözés. Aztán béke következett, szabadság. Szavak, szavak — ha nem tudjátok, mi mindent jelentenek! Ezt az időszakot, ti kedves kisdobos olvasóink már, csak könyvekből, izgalmas filmekből és a televízióból ismeritek. Ha jól meggondoljuk — a ti szüleitek is kisgyerekek voltak, szerencsére nem sokat tudnak a háborúról. Pedig azóta a szép áprilisi nap óta is tart a háború. Valahol, a világ valamelyik részén — akár a hétfejű mesebeli sárkány — a háború felemeli félelmetes fejét, s könny, félelem, fájdalom marad a nyomában. Apátlan-anyátlan gyermekek, akiknek szüleit megölte a fegyver, nyomorékok, akiknek az élet teher... És a legelső atombomba robbanása ma, sok esztendő múltán is szedi az áldozatokat még.
Hogyan élünk mi ma? Úgy, ahogy azt a háború alatt el sem tudtuk képzelni. Dolgozni kell, és akkor minden sikerül, minden elérhető. És ha családi körben erről beszélünk, nagyapám mindig hozzáteszi: — És egészség legyen még, édes fiam!

Húsvéti tojások

A **KISDOBOS** ÁPRILISI MELLÉKLETE

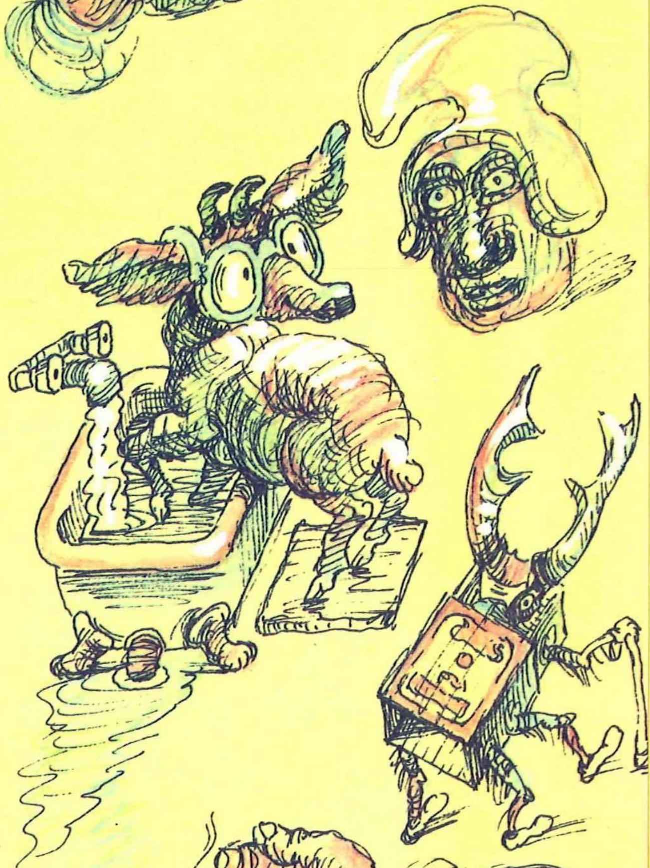
Az elkészítés módját olvasd el
a Dobra verjük oldalon

Viktor Dragunszkij

Mit szeretek...

Szeretek hasra feküdni apa térdén, kezem-lábam lelógatni, és úgy csüngeni a térdén, akár a kerítésre akasztott fehérnemű. Nagyon szeretek dámázni, sakkozni és dominózni, és nagyon szeretek nyerni. Csak akkor játék a játék, ha nyerek.

Szeretem hallgatni, amikor a bogár mocorog a dobozkában. És ünnepnap reggel szeretek bebújni apa ágyába, ilyenkor a leendő kutyánkról beszélgetünk: hogy majd amikor nagyobb lakásunk lesz, veszünk egy kutyát, és milyen mulatságos és okos lesz, cukrot lop majd, magam törlöm fel utána a kis tócsákat, ő pedig hűségesen fog követni mindenüvé.

A televíziót is szeretem nézni: mindegy, hogy mi a műsor, az se baj, ha csak a monoszkóp látható.

Nagyon szeretek énekelni, és mindig nagyon hangosan énekelek.

Szörnyen szeretem a vörös lovasokról szóló történeteket, de mindig ők győzzenek. Szeretek a tükör előtt állni és fintorokat próbálni, mintha én volnék a paprikajancsi a bábszínházból. A sprotnit is nagyon szeretem.

Szeretem a Kancsilról szóló meséket. Kancsil okos és pajkos kis szarvas. Vidám szeme, kicsiny szarva van és sima, rózsaszín patái. Amikor majd nagyobb lakásunk lesz, megvesszük Kancsilt, és a fürdőszobában fog lakni. Szeretek még pancsolni a sekély vízben, két kézzel a homokos fenékre támaszkodva.

Felvonulásokon szeretem a vörös zászlót lengetni, és harsányan kiabálni.

Nagyon szeretek telefonálni.

Szeretek gyalulni, fűrészelni, meg tudom mintázni ókori harcosok és bivalyok fejét. Egyszer gyúrtam egy fajdkakast, megmintáztam az óriási cárágyút. Mindezt szívesen adom ajándékba.

Olvasás közben szeretek kétszersültet vagy másvalamit rágcsálni. Szeretem a vendégeket.

Nagyon szeretem a siklókat, a gyíkokat és a békákat. A zsebemben hurcolom őket. Szeretem, amikor a béka láttán nagymama felkiált: „Vigyétek innen ezt a rondaságot!" — és kiszalad a szobából. Szeretem, amikor ebéd közben egy kis sikló kígyózik végig az asztalon.

Szeretek nevetni... Néha semmi kedvem sincs nevetni, de kényszerítem magam, nevetést préselek ki magamból — és lám, öt perc múlva már valóban nevethetnékem támad.

Amikor jó hangulatom van, akkor szeretek ugrálni. Egyszer apával az állatkertbe mentünk, és én körülugráltam őt az utcán, ő pedig megkérdezte:

— Mit ugrálsz?

— Azért ugrálok, mert te vagy az én papám!

És megértette!

Szeretek az állatkertbe járni. Olyan csodálatos elefántok vannak ott. És van egy kiselefánt is. Amikor majd tágasabb lakásunk lesz, veszünk egy kiselefántot. Garázst építek neki.

Nagyon szeretek az autó mögött állni, amikor pufog, és érezni a benzinszagot.

Szeretek cukrászdába járni — fagylaltot enni és szódavizet inni rá. Csiklandozza az orromat, és könnyes lesz tőle a szemem.

Amikor a folyosón szaladok, szeretek teljes erőből trappolni.

Nagyon szeretem a lovakat, olyan szép és jóságos a pofájuk.

Sok mindent szeretek!

...és mit nem szeretek!

Nem szeretem, ha a fogamat kezelik. Mihelyt megpillantom a fogorvosi széket, legszívesebben a világ végére szaladnék. Nem szeretem, amikor vendégek vannak nálunk, és nekem fel kell állni a székre és verset mondani.

Nem szeretem, amikor apa meg anya színházba megy.

Ki nem állhatom a lágy tojást, amikor felkeverik a pohárban, kenyeret aprítanak belé, és nekem meg kell ennem.

Azt se szeretem, amikor anya sétál velem, és egyszer csak összetalálkozik Róza nénivel!

Ilyenkor csak egymással beszélgetnek, én pedig nem tudom, mit csináljak.

Nem szeretek új ruhában járni, olyan vagyok benne, mint a fabábu.

Amikor indiánosdit játszunk, nem szeretek sápadtarcú lenni. Ilyenkor abbahagyom a játékot, és kész! Amikor pedig rézbőrű vagyok, nem szeretek fogságba esni. Úgyis megszököm.

Nem szeretem, amikor nyernek tőlem.

Nagyon nem szeretem, amikor elvágom a kezemet, és ráadásul jóddal kenik be az ujjam.

Nem szeretem, mikor a felnőttek minden pillanatban ide-oda rohangálnak, az egyik serpenyővel, a másik teáskannával, és így kiabálnak:

— Gyerekek, ne lábatlankodjatok itt! Vigyázz, forró a fazék!

Amikor pedig lefekszem, nem szeretem, hogy a szomszéd szobában kórusban éneklik:

— Gyöngyvirág, gyöngyvirág...

És nagyon, nagyon nem szeretem, amikor a kisfiúk és a kislányok a rádióban öreges hangon, felnőtt módra beszélnek.

Fordította: Gellért György

Képes Géza

Április

Zsong, zsong, zsibong,
dalolva dong
a kertben a mandulafa.
Méh, millió!
S porzik a hó,
az ágak könnyű hava.

A Medve-hegy
füle megett
piros pamat nőtt, míg aludt —
átfogva lágy
zöld derekát
táncol véle a lomha út.

Pöttöm leány
ruhája, lám,
madárhangokkal pöttyözött;
tipegve lép,
nevet feléd,
hajába kék szellőt kötött.

Köröskörül
a föld örül
s az ég csillámlik, mint a gyöngy;
lomb és a rét
vad lázban ég:
fény lobban és a munka döng.

Zsong, zsong, zsibong,
dalolva dong
a kertben a mandulafa.
Fény, föld, virág —
zengj, új világ —
friss dallamú, tiszta szava!

Birkás Ákos rajzai

Nagy Katalin: Mától kezdve tegezhetsz

Világgá mentem

ida Győző rajza

Szilvia elmélyülten csavargatta Öcsi fülét. De csak az egyiket, mert nem vette még észre, hogy kettő van. Később a szemét próbálta kinyomni. Megcélozta, de félúton meggondolta a dolgot, bekapta az ujját a szájába. Aztán a nyálas kezével tapogatta Öcsi arcát.

Öcsi még soha nem örült így Szilviának. Mert ha nem nyaggatja, talán kirohan az udvarból. Úgy izgult! Megkezdődött a szavazás.

Szabó András pont hétkor jött le, ahogy ígérte. Hozta a gitárját is, ami elég baj. Mert a zeneszóra mind kijöttek a felnőttek. Már mindenki hazaért, tele lett velük minden folyosó. A Duna jegén lehettek ennyien, amikor Mátyás királyt választották.

Szabó András ismertette a választás módját.

— Gyerekek! Hét név van a papírokon. Mindannyiótok neve rajta van. Mert mindenki lehet elnök, miért ne!? Zsolt szétosztja a lapokat.

Zsolt szétosztotta. Olyan ünnepélyes arcot vágott, mint elsőben, amikor szavalt az évnyitón, és belesült. De a többiek is izgulhattak, mert gyűrögették a papírt.

Szabó András is észrevette.

— A papírt ne gyötörjétek, mert az a szavazócédula.

Csak egy nevet hagyjatok rajta. Azét, akit elnöknek akartok. A többi nevet húzzátok ki. Világos?

Kórusban mondták, hogy igen. A csecsemők azt hitték, hogy ez valami új játék. Ők is kiabálták: igen... igen... már aki tud közülük beszélni. Szilvia például a falat ette. Nyomban hozzáfogott, amint Öcsi letette a földre. Senki sem figyelt rá. Egymástól is elhúzódtak, úgy dolgoztak a papíron. A szavazás titkos, így kell azt...

— Készen vagyunk? — kérdezte Szabó András, mert úgyis látta, hogy igen. — Az összehajtott cédulákat kérem ide a kalapba.

Kis zavar támadt.

— Azaz nincs is kalapom. Sose hordok. Télen se...

Iványka bácsi besétált a középre.

— Tudtam én azt, kérem. Már hoztam is az enyémet. Mindenre nekem kell gondolni.

A gyerekek bedobálták a cédulákat a kalapba. Iványka bácsi jól megkeverte. Így látta a tévében a nyereménysorsolást.

— Olvasom a neveket — hirdette ki Szabó András. — Számoljátok! Aki a legtöbb szavazatot kapja, az a gyerek-lakóbizottság elnöke. Tehát: Döme... Döme... Döme... Öcsi...

Piri aprót sikított. Öcsi meg izgalmában azt mondta:

— Jelen!

— Folytatom — Szabó András szétcsavarta az utolsó három cédulát — Döme... Piri... Döme... És nincs tovább!

— Döme győzött. Öt szavazat Döméé a hétből — ezt egy felnőtt kiabálta fentről. Mintha a gyerekek nem tudnának számolni...

— Ki nem szavazott Dömére? — kérdezte Zsolt harciasan.

— A szavazás titkos volt, komám! — intette le Szabó András. — Nem szokás utólag számonkérni!

— De én igenis megmondom! — ugrott elő Piri a csecsemők közül — András bácsinak is, meg mindenkinek... Én szavaztam Öcsire! Mert ő találta ki ezt az egész gyerek-lakóbizottságot, akkor ő legyen az elnök. Különben nem igazság!

Öcsi most kezdte el mondani az egyszeregyet. Csak magában persze, oda-vissza. Mesélte valaki, hogy sírás ellen ez használ.

— Teljesen igazad van Pirike — hallotta Szabó András hangját, a hatos szorzótábla közben — Öcsié az érdem. Mindenki tudja. Aki nem tudja, annak most kihirdetem — ezt fölfelé mondta, a felnőtteknek. — De Pirikém, ha a többség Dömére szavazott, akkor a gyerekbizottság elnöke bizony Döme lett! Halljuk az elnököt!

Döme ott állt a szőnyegporolónál egész idő alatt. Most fölült a korlátjára, aztán le is ugrott rögtön. Inkább megcsinálná a lólengést is, ha már szerepelni kell.

— Én még sose voltam elnök — nyögte keservesen. — És nem is tudom, mit kell csinálni. De majd kigondolom. Azt már kigondoltam, hogy mindenki mondja meg, mit szeretne csinálni. Pirike maradhat a háztáji bölcsődében például. Például Öcsi meg liftezhet...

— Én nem akarok liftezni! — Öcsi akkorát kiabált, hogy Szilvia sírvafakadt az ölében.

Szabó András játszani kezdett a gitáron.

— Akkor most kezdődhet a bál. Kezdődhet a bál? —

A kérdőmondat a felnőtteknek szólt. Mert még mindig ott álltak a folyosón, volt, aki ott ette a vacsorát. Bólogattak, nevetgéltek. Csak Iványka bácsi kötözködött, hogy nyolc órára legyen vége a lármának. Szabó András megígérte, hogy fél kilencre vége lesz.

A két Bakos lány már táncolt is, egymással. Mert a fiúk csak támasztották a falat. A kicsik a zene ütemére szórták egymás fejére a homokot.

Piri odaszaladt Öcsi elé.

— Hölgyválasz — mondta kedvesen és meghajolt.

Öcsi már eddig is észrevette, hogy az egyszeregy sírás ellen nem használ. Most még Piri itt... Már nyelni is alig bírt. Mint amikor Nagyi akarja öblögetni sós vízzel, úgy szorult a torka. Nagy kár, hogy nem ment mégis világgá... Hát legalább hazamegy.

Az ajtóban Szabó András állta útját. Játszott tovább a gitáron, nem hallhatták a többiek, hogy mit beszél.

— Miért adtál kosarat Pirikének? És miért nem vállalod tovább a liftezést?

— Csak.

— Mindjárt gondoltam. Ne duzzogj a vereségen, kiskomám! Más lett a győztes; van ilyen. Viseld férfiasan!

— Férfiasan? — Öcsi most már végleg sírt.

— Csak azért mondom, mert a barátom vagy! — mondta Szabó András komolyan, és ide-oda billegett. Azt hihetné valaki, hogy ő is táncol, pedig csak így fedezte Öcsit.

— Ne tessék úgy elkapkodni... azt a barátságot. Mert tudja meg András bácsi... én a liftpénzből... szóval nem adtam a liftpénzt a közösbe, hanem... sorba fagylaltoztattam a srácokat... hogy rám... szóval nem bántam volna, ha rám szavaznak.

Szabó András akkor már énekelt. Nem a hír hallatára, az biztos. Csak nehogy abbahagyják a mulatozást a többiek. Aztán, amikor már újra ropta mindenki a táncot, akkor felelt Öcsinek:

— Hát a pénzt tedd vissza sürgősen! Ez az első. Adok kölcsön, aztán majd megadod. Gyűjts papírt, vagy üveget, te tudod... Másodszor: hogy bevallottad ezt a dolgot, ez rendes volt! Férfiasan viselkedtél kiskomám! Mától fogva tegezhetsz!

KÖRMÖS ISTVÁN

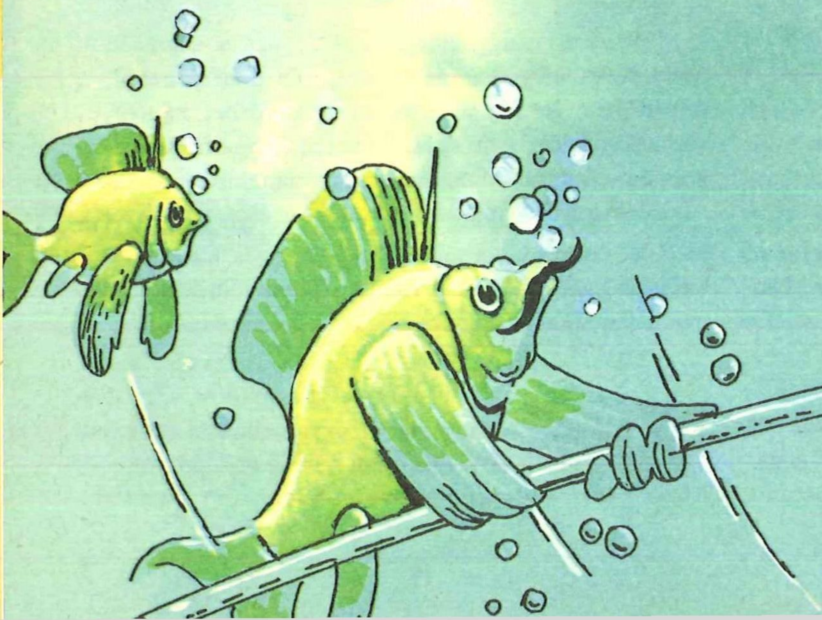
MESE EGY ARANYHALACSKÁRÓL

Hol volt, hol nem,
a Dunában,
volt egy csöpp aranyhalacska,
olyan kicsi, mint az ujjam,
a legeslegkisebb ujjam,
volt hát egy aranyhalacska,
aki mindig maga úszkált
Duna fodros hullámában;
úszkált apja háza körül,
sétált le és föl a vízben,
fickándozott a farkával,
míg egy ízben
találkozott a csukával,
a Duna
és minden vizek urával.

Úszott a nagy uszonyával,
iszonyú nagy uszonyával,
fröcskölte a vizet fennen,
olyan gyorsan ment a vízben,
mint a villamos a parton,
vagy annál is sebesebben.

Meglátta a csöpp aranyhal
s ráköszönt, de gyönge hangon:
— Jónapot kívánok,
csuka bácsi!
Hogy tetszik lenni?
Mit tetszik csinálni?
Azt mondta erre a csuka,
a Duna
és minden vizek ura:
— Hallod-e, te kölök!
Kinevetsz?
Mindjárt elnáspángollak,
hogy meggebedsz!

— Csuka bácsi kérem,
én nem nevettem,
csak köszöntem —
felelt az aranyhalacska;
de a csuka,
a Duna
és minden vizek ura,
mérgesen csak azt mondta:
— Megállj!...
S a méregtől,
ha lett volna neki,
csak úgy kunkorgott volna
a bajsza.

A költőnek ez a verse
a Kisdobos
1956. februári számában
jelent meg először

Árendás József rajza

MÉG EGY PÓRULJÁRT CSUKÁRÓL

Azzal magát fogja
és az aranyhalacska után úszik nyomba.
Menekül ám a csöpp aranyhal,
nem mert szembeszállni olyan nagy hallal,
mint a csuka,
a Duna
és minden vizek ura.
Úszik hazáig sebesen,
hazaért csuromvizesen,
nyomában úszik a csuka,
a Duna
és minden vizek ura.
Zsupsz!
Udvarukra úszik
a csöpp aranyhal;
ott söpröget az apja
egy söprűvel, de naggyal.
Kérdi a fiát:
— Hát te, fiam,
honnan loholsz ugyan?
— Jaj, jaj, — mondja az aranyhalacska, —
a csuka úszik a nyomomba.
Köszöntem neki, de hiába,
azt mondta:
„Hallod-e, te kölök!
Kinevetsz?
Mindjárt elnáspángollak,
hogy meggebedsz!"

— Micsoda? —
Kiált az aranyhalacska apja,
— méghogy megver a csuka?
Azzal a söprűjét kapja
és úgy elveri a csukát,
a Duna
és minden vizek urát,
hogy azóta az aranyhal fiát,
azt a csöpp halacskát,
azt a kicsit,
icipicit,
olyan kicsit, mint az ujjam,
a legeslegkisebb ujjam,
mindig,
mindenkor,
mindenütt
békiben úszkálni hagyja...

Nincsen abban semmi trükk

Utazás gipszben, pincében, időben

Már messziről láttam, hogy a tér megváltozott.

— Jé, megint felszerelték a hintákat!

— És mindent átfestettek pirosra.

— Éljen! — harsogtuk s azzal futásnak eredtünk. Egyszerre zöttyentünk bele egy-egy hintába és máris repültünk, Terka húgom, meg én. A szatyor, bendőjében a pénztárcával, kulccsal és üres üvegekkel, ott csücsült a hintaállvány tövében, akár a szófogadó kutya.

Tiszta szerencse, hogy a kezemben nem maradt. Most itt csörömpölne minden, és egyáltalán nem tudnám lehagyni a húgomat. Így is igyekeznem kell.

Igyekeztem, de hiába. Terka úgy belelendült, hogy lehetetlen volt követni.

Hogy csinálja? Száll, száll, és persze, világít a képe a boldogságtól.

— Jól van, győztél. 1:0, de most próbáljunk meg kiugrani.

— Kiugrani?

— Aha!

— Azt nem. Anya azt mondta, nem szabad.

— Félsz?

— Félek — hagyta helyben Terka, és visszaadta magát a szélnek, a repülésnek.

A húgom már egyáltalán nem kicsi. Régen, ha félt valamitől, csak küszködött ökölbe szorított kézzel, és nem tudta elszánni magát se a visszavonulásra, se a félelem legyőzésére. A segítséget meg elutasította. Mindig maga akart kikerülni a pácból, attól a perctől kezdve, amikor először magához ragadta a spenótos kanalat. Most meg, lám, úgy megizmosodott benne a bátorság, hogy a félelmét is meg meri vallani.

— Én azért megpróbáljam?

— Hát...

A hinták némán lengtek. A tavaszi esők még nem értek rá kimosni a tengelyek olajozását. Szürkült, hűvösödött. Élveztem a laza lengedezést és vártam az alkalmas pillanatot. Aztán meg már nevetséges lett volna kiugrani, mert túlságosan lelassult a hinta.

— Képzeld, én sem mertem. Hát nem röhejes?

— Tavaly óta nem gyakoroltad — rándított a vállán Terka.

Kiszálltunk, felkaptam a szatyrot és újból nekiiramodtunk, pedig a közért, ahová indultunk, még egy jó órán át nyitva tartott. Aztán egyszer csak ott volt a korlát. Mindig is ott volt. Nem értem, hogy feledkezhettem meg róla. Alacsony, vastag csőkorlát, afféle képletes kerítés. Bármelyik totyogó baba könnyedén átjuthatott rajta. Nekem meg valahogy beleakadt a bal lábam. A jobb már a túloldalon volt, fékezésről szó sem lehetett. Kivágódtam a járdára. A jobb kezembe éles fájdalom nyilallt, és nem tudtam megmozdulni. Éreztem a poros betonjárda szagát.

— Na gyere, ne vacakolj itt — szaladt vissza Terka.

— Mindjárt, csak előbb összeszedem szétszóródott csontjaimat — próbáltam úrrá lenni a helyzeten, de fordítva sikeredett: a helyzet lett úrrá rajtam. Ahogy megmozdultam, folyni kezdtek a könnyeim. — Terka, én hazamegyek. Tudod, mit kell vásárolni?

— Tudom, hát. Nem olyan sürgős. Próbálj meg felállni, aztán majd meglátjuk.

Megpróbáltam, és csodák csodája, csak a kezem fájt. Pontosabban, annyira fájt a kezem, hogy mást nem éreztem.

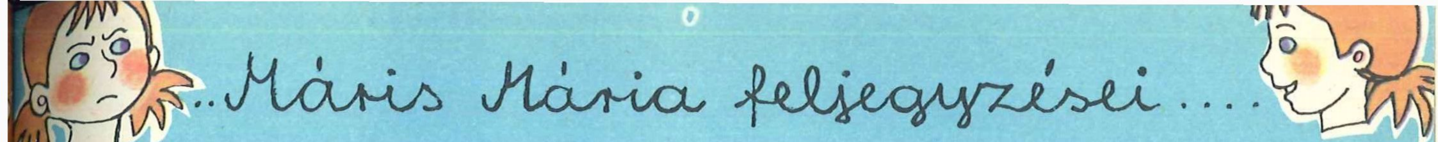
— Eltört a kezem — jósoltam, míg Terka a szatyor tartalmát szedegette és ellenőrizte.

— Biztos?

— Azt hiszem.

— Akkor siessünk telefonálni.

Így esett, hogy aznap nem tejet vacsorázott a macskánk és a másnapi reggelihez is hiányzott a ropogós sóskifli. Terka telefonálgatott. Előbb a körzeti orvosnak, aztán a kórháznak, majd az ügyeletes kórháznak. Szép sorjában, ahogy tanácsolták neki, mert éppen műszakváltás volt. Az egyik helyről már hazament az

orvos, a másikra meg még nem érkezett meg. Utoljára taxiért telefonált a húgom, mert nem a lábam tört el. A kórházban kárvallottak hada táborozott, így öreg este lett, mire hazaértünk. Magyarázkodásra nem volt szükség, beszélt helyettünk begipszelt karom. Amikor már minden ijedelmen és sajnálkozáson túljutottunk, amikor már nyugodtan és felettébb álmosan ültem az ágyamon apukám pizsamakabátjában, bejött anyukám:

— Egy hét múlva jönnek a festők. Így állapodtunk meg. Rátok is számítottam, azt hittem, négyen addig kiselejtezzük a régi lapokat, folyóiratokat.

— Most számíthatsz ránk csak igazán! Te itthon leszel, mi sem megyünk napközibe, elvégre törött kézzel nem labdázhatok. Terkának meg segítenie kell balkezessé vált testvérén. Tudod, imádok selejtezni...

Másnap délben a húgom még gyorsan összeütötte a leckéjét, de én bal kézzel nem írhattam, hát mentem is rögtön az irattárba. Az irattár nálunk a pince volt, de amikor azt torkig tömtük, irattár lett apa szobája, sőt az előszoba is. Ezért adta ki anyukám a jelszót: selejtezzünk!

— Nem várhatom meg, míg a papír mindenhonnét kiszorít minket — szólt szelíden apának, nagyjából úgy, mint mikor védőoltásra akarunk rábeszélni valakit.

Hanem, apának mondhatta. Még a gondolat is fájt neki. Belátta ő anya igazát, csak hát a nyomtatott betűk az ő testrészei voltak. Szabályosan beleépültek, mint a sejtek.

Ami azután jött, nem védőoltás volt, hanem hosszas műtét. Szegény apa tűrte, tűrte, de közben olyan fancsali képet vágott, hogy mi hárman nem is tudtuk, sírjunk-e vagy nevessünk.

A harmadik napon, amikor már a pince legmélyén bányásztunk, ismeretlen alakú és színű csomagra bukkantam. Addig is ezerféle nyomdai termékkel találkoztam, hát kíváncsian betűzgettem a legfelső, poros lapot: KISDOBOS 1952. április. Nahát! Újra elolvastam.

— Apa, ez valami trükk? — cipeltem át a csomagot apukám felségterületére.

— Hogy-hogy trükk?

— A KISDOBOS nem ilyen.

— De ilyen volt. Az újság is születik, fejlődik, változik, meg-megújul, esetleg meg is szűnik. A Kisdobos 1952 áprilisában született, pontosabban, akkor alapították.

— Miért éppen akkor?

— Nálunk akkor érett meg rá az idő. A kisiskolások végre olyan újságot kaptak, amely csak az övék volt. Magam is közéjük tartoztam. Minden hónapban vártam, hogy a színes olvasnivalót lapozgathassam. Látod, meg is őriztem. Bár, őszintén szólva, nem emlékeztem már pontosan, mi is lett az első két évfolyammal, amit összegyűjtöttem. A többit csak azért nem, mert közben úttörő lettem, és apám nem adott pénzt Kisdobosra meg Pajtásra is. A Kisdobos azóta sokat változott. Ezért nem ismertél rá.

— Most szebb, a papírja is, amint látom.

— Igen. Én, minden esetre, azt szerettem nagyon, azt a régit. Sok-sok szépet találtam benne. Tudod-e, kiktől kaptam?

— Nem.

— De Zelk Zoltán nevét ismered?

— Igen.

— És Nagy Lászlóét?

— Az övét is. Mindketten költők. Ők írtak a Kisdobosba?

— Írtak is és közölték is mások írásait. Ők szerkesztették először a Kisdobost. Igaz, csak néhány évig, de később is szeretettel emlegették a lapot. Mindig tisztelték a leírt szót és az olvasókat. Sajnos, már egyikük sem él.

Egy kis csend támadt. Apa, bizonyára, iskolás éveiben utazgatott, én meg törtem a fejem, hová tehetném el a különleges csomagot, úgy, hogy kéznél legyen, és ki ne selejtezze véletlenül valaki. Feltétlenül meg kell mutatnom az őrsnek. Hiszen az újságunk — ezek szerint — most harminc éves. Majd eldöntjük, a belseje is szépült-e annyit három évtized alatt, mint a külseje. Az egész olyan lesz, mintha apa kisgyerekkorában lapozgatnék...

Valami nesz támadt. Füleltem. Igen, bármilyen hihetetlen, apának támadt fütyörészni kedve.

Józsa Teréz

Görög Júlia rajzai

Kedves Pajtások! Tudatjuk veletek, hogy a Kisdobos újság ebben a hónapban ünnepli harmincadik születésnapját. Első száma ugyanis 1952 áprilisában jelent meg. Ha utána számoltok, kiderül, hogy már a ti szüleitek is olvashatták gyerekkorukban. Több millió azoknak a száma — az ország lakosságának csaknem a fele! — akik egykor a Kisdobos olvasóinak a táborához tartoztak.

Mit adhattok ajándékul az ünnepeltnek? Nem kell töprengeni rajta, mert az újság csak egynek örül igazán: ha olvassátok és szeretitek. Ennél kedvesebb ajándékot elképzelni sem tud. Ezen az oldalpáron **Zelk Zoltán** és **Nagy László** költeményeit találjátok. Azért kerültek az ő verseik most ide, mert ők voltak a Kisdobos első szerkesztői.

Zelk Zoltán

Van az asztalfiókban egy...

Van az asztalfiókban egy
könyve is apának,
egy költő írt abba verset:
József Attilának
hívták azt a költőt. Meghalt.
Mosni járt az anyja.
Kisebb volt, mint én, amikor
elveszett az apja.

Apa szokta elmesélni
ezt nekem vasárnap,
ilyenkor aztán én nagyon
szeretem apámat.
Verset is olvas a könyvből,
azt, mikor az anyja
kosárral ment a padlásra,
őt meg sírni hagyta...

Azt is elolvassa, én meg
hallgatom nevetve,
hogy csinálja: „Brumma, brumma,
brummadza" a medve.
Meg a pösze kismalacról,
s hogy olyan a falka,
ahány malac, ondolálva
van annak a farka!

Ilyen gazdag, aki költő,
kérdezem apámat:
Övé a sok malac, medve
s a réten a nyájak? —
Mind-mind az övé volt — mondja —,
erdők, hegyek, rétek
s ami nagyobb a világnál:
szíve a szegénynek!

A szegénynek gondja-baja
mind-mind az övé volt,
mert ő is, az ő szíve is
a szegényeké volt.
Akkor ő is olyan volt hát —
kérdezem apától:
akkor ő is éppolyan volt,
mint Petőfi Sándor?

Mint Petőfi, akinek a
versét megtanultam,
s el is mondtam nemrég, mikor
ötesztendős múltam:
anyámnak is volt egy tyúkja,
az is itt lakott bent,
s ha akarta, az asztalra,
az ablakba röppent...

Kicsi vagyok, de nemsokára
felnőtt leszek mégis,
veszek majd egy könyvet, s abba
verset írok én is,
beleírok én majd abba
mindent, amit látok:
enyém legyen, beleírom
az egész világot!

Nagy László versei

Figyelmeztetés

Ne mocskold a vizet,
gunarunk, gunarunk,
ott iszik a Busa,
csontsovány szarvasunk.

Kutya, ne légy hozzá
haragos, haragos,
ha a vizet issza,
lábához ne kapdoss.

Ne fuss el előle,
almafa, almafa,
törzsed ha dörzsöli
viszkető homloka.

Szelek, aludjatok,
ha lépked, ha lépked,
fején szalag nincsen,
nehogy ellökjétek.

Fogolycsirkék

Zöld mezőben sugár sétál,
égi felhőt szél hajt,
fogoly ül a tojásokon,
rezgő fűre sóhajt.

Piros hajnal, arany alkony
sokszor fészkén éri,
míg kikelnek sárga lábú
fürge kiscsibéi.

Kikelnek a fogolycsirkék,
tüstént lábra állnak,
szellőfújta virágporban
indulnak világnak.

Sütkéreznek, tücskéreznek,
vadászva bogárra,
s megrettennek, mikor vihar
borul a világra.

Picik még, a szálas búza
nékik zúgó erdő,
s nyár végére szárnyuk rebben,
valamennyi megnő.

A nagy mezőt, hol tipegtek,
már magasból látják:
szállnak, zengnek alattuk a
kukoricatáblák.

Keresztes Dóra raiza

OLVASÓINK

Mi is az a Joskar-Ola?

Ahol mi élünk, annak a szombathelyi lakótelepnek Joskar-Ola a neve. Ilyen nevű város — sőt, főváros! — a Szovjetunióban van, ahol a Mari Autonóm Köztársaság fővárosa viseli ezt a nevet. Jó, jó — de hogyan kerül a Mari autonóm köztársaság fővárosának a neve Szombathelyre? Erre nálunk az elsősök is ugyanazt válaszolják, akár a felnőttek: — Úgy, ahogy abba a városba egy Szombathely nevét viselő városrész! Ugyanis testvérvárosok vagyunk. Gyakran érkeznek onnan vendégek, és városunkból is utazik oda küldöttség. Azt tervezzük, hogy levelezni kezdünk ottani gyerekekkel. Hosszú levelet akarunk írni a magunk életéről. Arról, milyen szép ez a mi lakótelepünk! Az iskolánkról, mely három esztendős, és gyönyörű. Csapatunk Kun Béla nevét viseli. Jó dolga van annak, aki köztünk él — bizony soha nem unatkozik! Úttörőtanácsunk csodálatos dolgokat kezdeményez. Igaz, ezeket nem ők találják ki egymaguk, hanem ötletládákban gyűjtik össze a kisdobosok és úttörők kéréseit, ötleteit. Így aztán van disconk, sportnapok minden valamirevaló szünidőben. Muzsikálunk és énekelünk, és a városi „Ki mit tud"-on is résztveszünk szép számmal. Olvasó iskola vagyunk: barátunk a könyv — s még hozzá milyen jó barátunk! Szívünk vágya, hogy az iskola-rádión kívül legyen saját újságunk. Amíg ez a kívánság teljesül, addig is szorgalmasan gyakoroljuk az újságkészítést — faliújságunkon!

Kovács Csilla *és* **Kiss Gabriella** *úttörők*

A 0097–81 jelentkezik! Vétel!

Először is bemutatkozunk, mert az úgy illik! A szombathelyi Joskar-Ola lakótelepi általános iskola úttörő rádiósai vagyunk. Iskolánk rádióműsorát mi készítjük. Ez bizony komoly dolog! Mi adjuk mindenkinek tudomására azt, ha valami fontos dolog történik, vagy feladatok várnak ránk. Persze, a rádiónkban szerepel szórakoztató műsor, meg ismeretterjesztés csakúgy, mint zene. Sok-sok kilométernyi a magnószalagaink hossza. Újabban áttértünk a kazettákra, azokat könnyebb kezelni is, tárolni szintúgy. Az úttörőtanácstól kaptuk megbízatásunkat. Kiderült, elégedettek velünk. Legelső munkánkat aligha felejtjük el: a sporteredményeinkről készítettünk összeállítást. Az akadályversenyt meg számháborúnkat ismertettük. De volt ám olyan adásunk is, amikor — mielőtt az elsősök meglátogatták volna fogorvos néninket — beszélgetést készítettünk, hogy ne féljen tőle senki. Azt tervezzük, hogy hamarosan ellátogatunk a szombathelyi Sylvester nyomdába. Itt igen sok szép ifjúsági könyv készül. Megnéztük a Móra Ferenc Ifjúsági Könyvkiadó könyveit. Büszkék vagyunk, ha az szerepel abban az egészen apróbetűs, elsősorban szakembereknek készült részben, hogy „Készült Szombathelyen..." Hát ebbe a nyomdába látogatunk majd. Szeretjük a mi iskolarádiónkat. Különben a címben szereplő 0097 városunk irányítószáma, csak éppen megfordítva: 9700 az igazából. Az 1981 pedig azt jelenti, hogy akkor, az elmúlt évben alakultunk — s reméljük, még az unokáink is szívesen hallgatják akkor már archív felvételként, a mi műsorunkat!

Gönye Réka *úttörő*

Urbán Zoltán *9 éves tanuló rajza, Budapest XIV., Hunyadvár u. 10. I. em. 4.*

ÍRTÁK

Erdőnjáró raj – ez a mi nevünk!

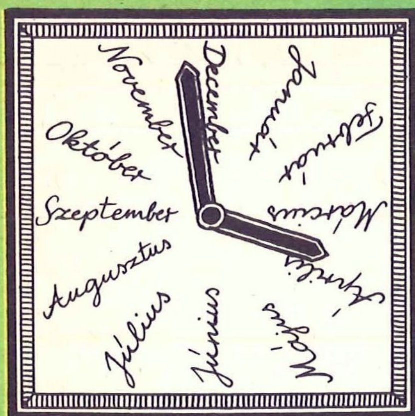
A rigmust úgy folytathatnánk, hogy: kirándulni, kirándulni mindig szeretünk! És ez így igaz. Ezért választottuk az Erdőnjáró nevet. Ősszel és télen is találkozunk, de igazi évszakunk a kedves tavasz. Faliújságunkon hatalmas tölgyfa rajza látható — középen egy nagy makkal, s az ágakon kicsinyekkel. A nagy makkon tanár bácsink neve áll, Devecsery Lászlónak hívják, nagyon szeret bennünket és mi is ragaszkodunk hozzá. Velünk jön sétálni, kirándulni — sőt néha valamelyik kislányát is magával hozza. Verseket ír, és kedvet csinál nekünk is írásra, olvasásra, sétára. Nagyon szeretjük a mi iskolánkat!

Tütő Sipos Krisztina *rajtitkár 4/c*
Keresztes Kinga *őrsvezető*

Tűzpiros április!

Iskolánkban irodalmi színpad működik. Tagja lehet kisdobos csakúgy, akár úttörő. Persze, a kedv nem elég, valamit tenni is kell. Sok színdarabot és jelenetet tanultunk már, például a Sutbanalvó Iván című színdarabot, a Többsincs királyfi című mesejátékot. A nagyobb ünnepségeken műsorunkkal szerepelünk. Ha nincs színdarab, akkor magunk írunk! Április negyedikéről úgy emlékezünk meg, hogy a verseket és rövid prózát tűzpiros ruhában adjuk elő. Szeretnénk pantomimet tanulni, ehhez a helyzetgyakorlatokat már elkezdtük gyakorolni. Nem is olyan könnyű!

Horváth Adrien
Czeglédi Krisztina *úttörők*

Dobra verjük

Nyertek a Pingvinek. Igen, a balassagyarmati Dózsa iskola Pingvin őrse lett az első a Nógrád megyei pályázaton, amelyet a testápolási hónapban hirdettek meg. A második hely a szurdokpüspöki Katica őrs tagjaié, a harmadik pedig a magyarnándori Tulipáné a megye kisdobosai között. Mindhárom őrsnek gratulálunk. Ők, bizony, elmondhatják: duplán nyertünk!

Hajtás, pajtás! Kár, hogy ezt a felszólítást nem mindenki hallja meg, pedig senkinek nem ártana, különösen nem, ha úgy kezdené a hajtást, ahogyan azt a szegedi Balázs Béla Úttörőház munkatársai kitalálták. Hajtás, pajtás! jelszóval szerveztek hétvégi programot azoknak a gyerekeknek, akik nem jutnak be az úttörőházba, nem érdeklődnek annak rendezvényei iránt. Sóhajtozás helyett, lám, a régi, bevált receptet alkalmazták: ha a hegy nem megy Mohamedhez, Mohamed megy a hegyhez. Ők mentek. Az északi városrészben és Tarjánban rendezték meg a szabadszombati játékos sportvetélkedőt, a Hajtás, pajtás!-t. Remek hétvégék voltak. Ezen felbuzdulva, szinte az egész úttörőházat becsomagolták és azzal is vándorútra indultak. Pontosabban: Az úttörőház bemutatkozik címmel rendeztek és rendeznek ezután is vándorkiállítást a szakkörök munkáiból. Ha meg már elkészül egy-egy kiállítás, mi sem könnyebb, mint az összegyűlteknek megtanítani egy-egy új játékot, aztán mindjárt kipróbálni velük, igazán jó játék-e az a játék. És ez még csak a kezdet! További Hajtás, pajtás!-ok, vándorkiállítások és ötletek, meglepetések várhatók. Alkalmasint elújságoljuk.

A Sághegyen. A Vas megyei kisdobosok és úttörők szívesen rendezik a nagy, megyei túrákat sághegyi végállomással. Ott találkoznak a különféle nehézségi fokú és hosszúságú útvonalat bejáró gyerekek. A kirándulás közben pedig megismerkednek a környék rendkívül gazdag növényvilágával. Akinek maga a túra nem elég fárasztó, talál egyéb sportolási lehetőséget, sőt, ha megéhezik, még tüzet is rakhat a főzéshez. Mindenki azt eszi, amit főzött, de egyetlen krónikás sem akadt még a megyében, aki valami maradékot jegyezhetett volna fel a hagyományos túra és főzőcskézés után.

Az almásban találtak egymásra. Aki azt hiszi, hogy érzelmes történet következik, az, bizony, téved. A mezőhegyesi KISZ-szervezet és úttörőcsapat találkozásáról adunk hírt. Akár hihető, akár nem, azért vált igazán szorossá, és barátivá a gyerekek és a már felnőtt fiatalok kapcsolata, mert egy kis ideig együtt szedték az almát a helyi termelőszövetkezet almáskertjében. Még akkor, ősszel elhatározták, hogy keresetüket közösen költik majd el. Így is tettek. Pénzükből rendeztek már közös vetélkedőt, kirándulást, egy részét meg felajánlották a kambodzsai gyermekváros építésére. Így csöppet sem meglepő, hogy a község csapata őrzi az „Úttörők az ifjúkommunistákért" mozgalomban elért első helyet jelképező vándorzászlót. További sikeres együttműködést kívánunk.

A legifjabb. A Nógrád megye napilapjának legfiatalabb tudósítója a mátraverebélyi Kaszás Tamás harmadik osztályos és természetesen kisdobos. A környék felnőttjeiről, a szülőkről számolt be. Leírta, mennyiféle és milyen értékes társadalmi munkát végeztek nemrégiben iskolájuknak. A leglátványosabb a fal kőporozása és az ablaktisztítás volt.

Húsvéti tojások. Mellékletünkön húsvéti tojás díszeket közlünk. Elkészítésük roppant egyszerű; vágd ki, és a mellékelt ábra szerint készítsd el a talpát. Az ünnepi asztalra dísznek is szép, ajándéknak úgyszintén. A tojások dísze eredeti népművészeti minta. Aki ügyes, az igazi tojásokra is ráfestheti ezeket, s így valódi, húsvéti ajándék lehet jóbarátnak, locsolóknak. Persze, ezeket a mintákat akár kézimunkára hímzésmintának is átmásolhatjátok!

Garai Péter

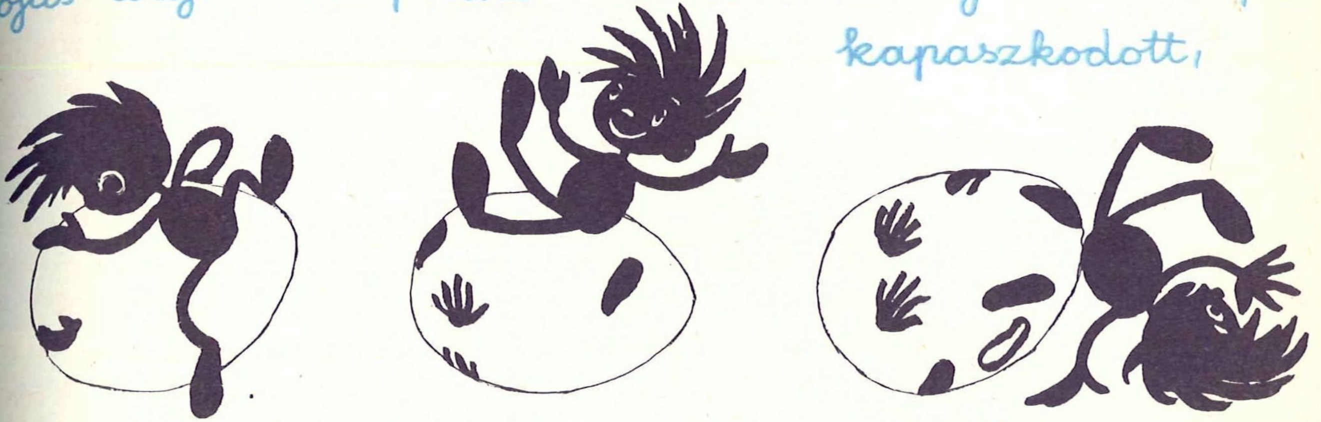
Nyúlfuttató

Valahányszor úgy gondolja,
veszélyes a helyzet,
a nyuszi, csak úgy magában
hadarja e verset:

Jó nyúltappancs!
Nagyot toppants!
Rúgj a földbe:
— visszarúg!
Így a nyuszi messzi jut!

Mire verse végére ér,
úgy elinal, akár a szél.

Kedves Pocak! Én már hozzáfogtam a tojásfestéshez. Megfőztem öt tojást keményre, és egy tányéron az asztalra tettem. Odajött Tuspaca Péter, és mindenáron fel akart mászni az egyik tojás tetejére. Ez persze nem volt könnyű... Péter felkapaszkodott,

aztán lepotyogott... Nem lett semmi baja, de a szép, fehér tojást összemaszatolta! Nagyon mérges lettem. Szerencsére Péternek eszébe jutott valami. Szaladt ecsetért, meg tusért, és munkához látott.

A tustól a tojás gyönyörű fekete lett, és csillogott. Úgy megtetszett nekem, hogy az összeset bekentem feketére, és színes temperával díszítettem.

Az egyik tojás Péteré lesz. Ő is meg fog locsolni, remélem, kölnivel, és nem tussal! Coffi

Marék Veronika munkája

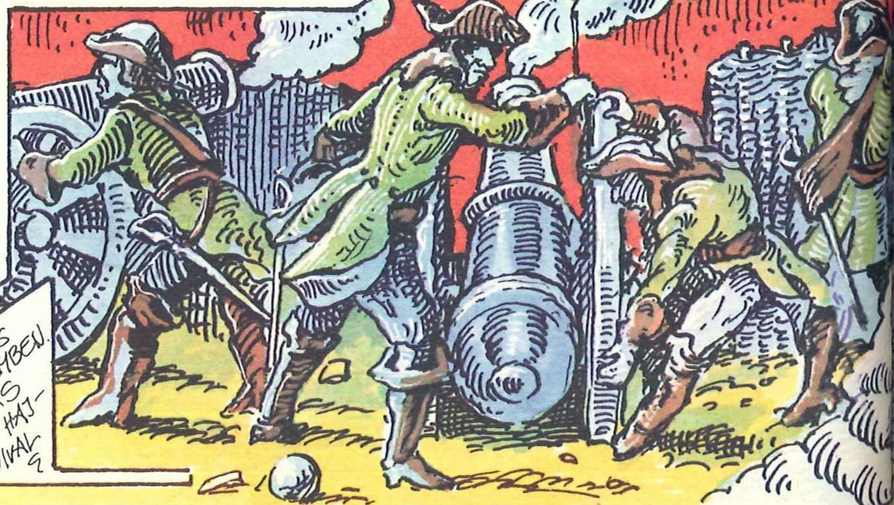
NAGY VIRTUSOK,

TÉPETT ZÁSZLÓK

1707. A SZABADSÁGHARC CSÚCSPONTJA. RÁKÓCZI ERDÉLY FEJEDELME, ÉS AZ ÓNODI ORSZÁGGYŰLÉSEN KIJELENTI:

HAZÁNK FÜGGETLEN, A HABSBURG JÓZSEF NEM KIRÁLYUNK TÖBBÉ!

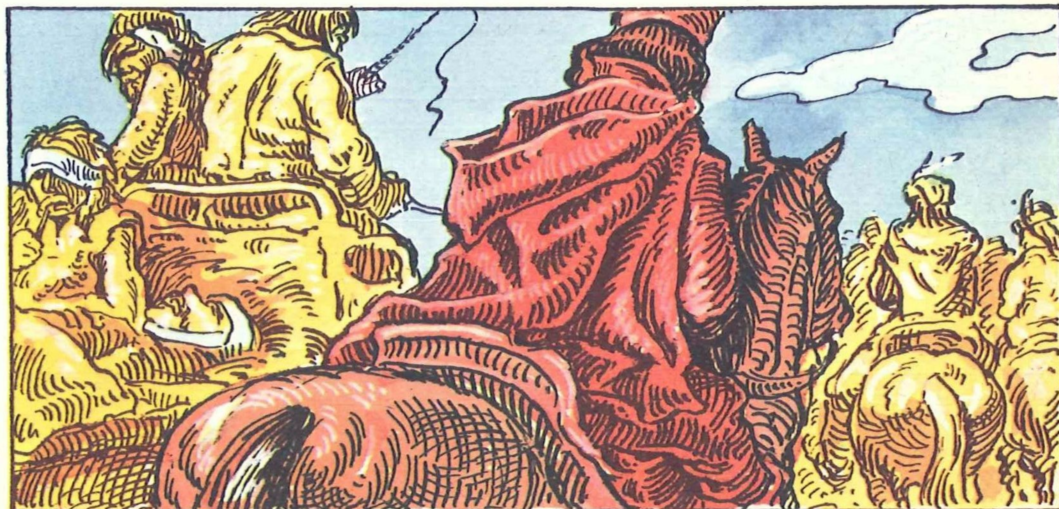
RÁKÓCZI BELÁTTA, HOGY A FRANCIA KIRÁLY SAK ÉRDEKBŐL SEGÍT. NYÍLTAN SZÖVETSÉGET CSAK NAGY PÉTER, OROSZORSZÁG ÁRJA KÖTÖTT VELE.

IGAZ ÜGYÉRT KÜZDENEK SOK SIKERT!

A FEJEDELEM ESZE TAMÁSTÓL LEVELET KAPOTT

Nyakát szakadni látom dolgainknak. Az urak nem az ország, hanem a maguk javát keresik. Még el is árulhatják kegyelmedet. De Esze Tamás soha!

708. A FŐURAKRA LÓBAN NEM SZÁMÍTHATOTT FEJEDELEM. SAJÁT KÖLTSÉÉN SZERVEZ ÚJ SEREGET, OGY AZZAL SZILÉZIÁBA ONULJON. OTT NEM SZEREK A CSÁSZÁRT. ONNAN ELL KIRÁLYT HOZNI ÉS EGNYERNI A GAZDAG KÜLFÖLSZÖVETSÉGESEKET. A VONULÁS KÖZBEN ESZTÜKRE – MEGOSTROMOLK TRENCSÉN VÁRÁT. M AZ ELLENSÉG GYORSABB OLT. KUDARC KÖVETKEZETT. ÁKÓCZINAK IS ENEKÜLNIE KELLETT.

Doroszlay Ivett kisdobos rajza, Kenyeri, Béke u. 17. 9514.

Postafiók 100

Még leírni is sok az, hogy 30, azaz harminc évesek vagyunk! Bizony, a KISDOBOS ennyi idős! Annyi, amennyi talán édesanyád, vagy apukád. Tehát mindenképpen felnőtt. Persze olyan felnőtt és csak annyira felnőtt, hogy tudjon veletek kedves olvasóink vidáman játszani, verselni, nagyokat nevetni. Ezeket a tulajdonságainkat reméljük megőrizzük a következő száz, azaz 100 évig — persze a ti segítségetekkel.

Erről is azért írtam hosszabban, mert nemrég Esztergomban, a Révész Béla úttörőházban járva kisdobosokkal lapot „szerkesztettünk". Ki mit szeretne, hogyan csinálná — erről beszélgettünk. Közben volt, aki rajzolt, és találkozónk végén valóságos MINI-KISDOBOS-sal lepett meg. Köszönet érte! Úgy tűnik azonban, hogy a csoportos vállalkozókon túl egyéniek is akadnak. Mert képzeljétek csak! Nemrég **Balogh Károly** őrsvezető, kisdobos (Nyíregyháza, Őszölő u. 99. III. e. 19. 4400) is lapot szerkesztett, egy kicsi Kisdobost. Hogy mi minden van ebben? Simon István verse, Móra Ferencről megemlékezés és arckép, s részlet a Zsombor deák történetéből, de cselesen — mert a legizgalmasabb résznél hagyta abba ez a Karcsi gyerek, azzal, hogy „Ha érdekel olvasd el a Titulász bankója című könyv 80. oldalán a befejezést!" Még kiváló költőnk Devecseri Gábor Cinke és Orángután című verse is helyet kapott a folyóiratban! Aki szereti a kalandos történeteket, az elolvashatja Hevesi Lajos: Jelky András kalandjainak történetét is!

VERSEK hirdeti a rajzolt színes cím, utána a szerző neve: költötte Balogh Károly (én). Rajz-óra

Tér, forma, szín,
ősállat, — ez hím,
versenyfutás, atlétika,
szórakozás, — ez nem vita!

Hajtogatás, társasjáték dobókockával és rejtvények — olyan, akár az igazi Kisdobos! Köszönjük Karcsi!

Azt hiszem játéknak és szórakozásnak sem lenne rossz — épp az esztergomiak próbálkozásán és Karcsi lapján nekibuzdulva, ha mondjuk egy őrsi vagy rajösszejövetelen ügyes olvasóink l a p o t készítenének. Még nevet is adhattok neki, mást, mint a miénk. Aki rajzolni szeret, az rajzoljon, aki verselni, az írjon verset — tehát mindenki a saját kedvtelését teljesítse a közös lapban. A legügyesebbeket küldjétek el! Ez is ÖTLET! Méghozzá olyan, melyet szíves-örömest jutalmazunk.

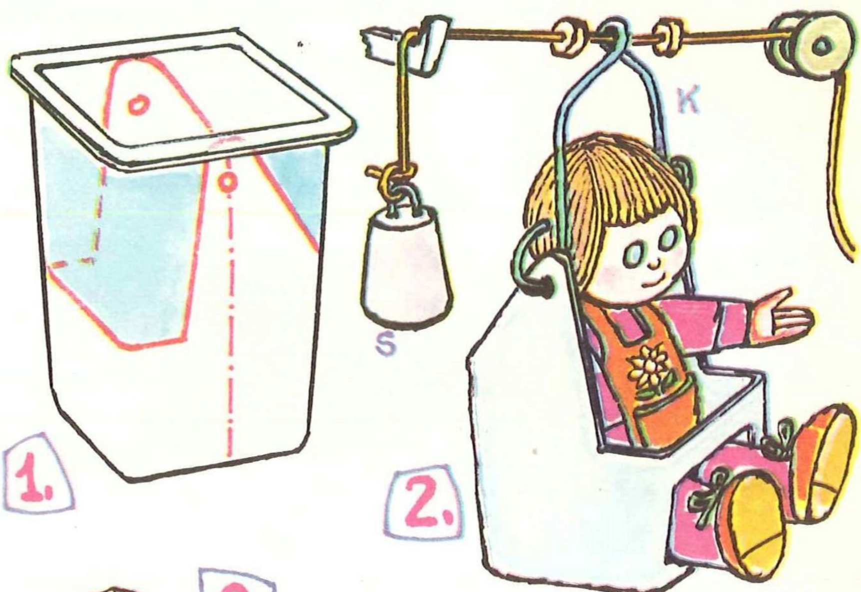
A jutalom lehet az — budapestieknél —, hogy szerkesztőségünket meglátogatjátok, és találkozunk. Vidéki kisdobosokat pedig mi, a szerkesztőség látogat meg! Írjatok, rajzoljatok — és a beküldött munkákra írjátok rá az „Ö" — ötlet — betűt. Beküldési határidő **1982. május 15.** Rajta, szerkesszünk együtt!

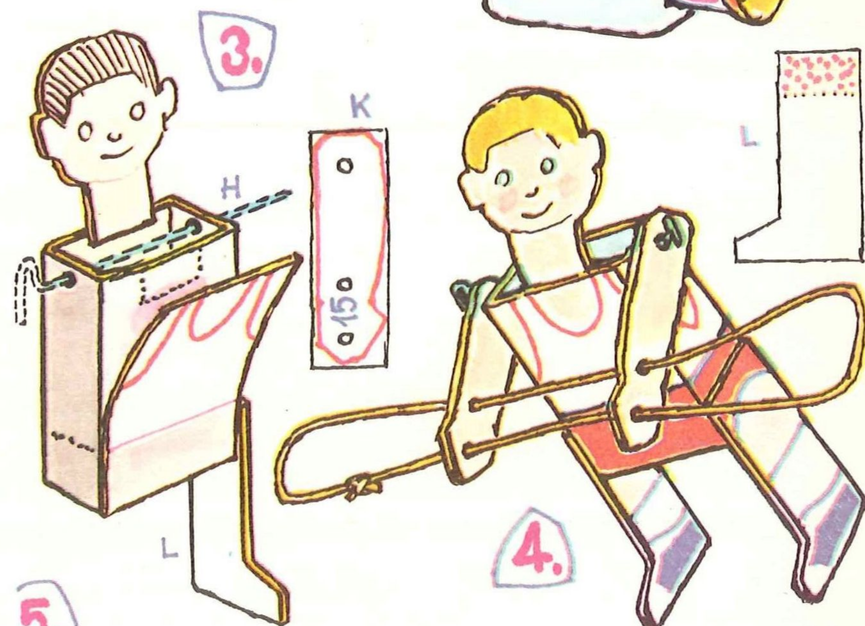
Ferkai Loránt: Szobai játékok

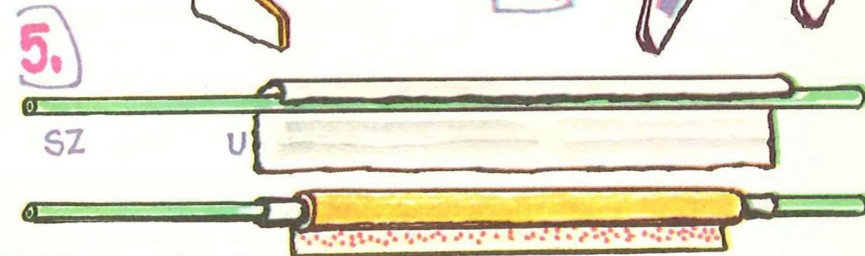
Ha egy joghurtos pohárra rárajzolod az 1. ábrán látható vonalakat s ezek mentén végigvágod, már el is készült egy aprócska baba vagy játékállat részére alkalmas **„libegő"** (2.). A kellő helyre szúrt drótkampót (K) fűzd hosszú fonalra. Ezt tetszésed szerint kilincsek vagy szekrénykulcsok között feszítsd ki. Ha a fonal egyik végére valamilyen súlyt (S) kötözöl, még könnyebben működtetheted.

Üres gyufásdobozból gyorsan csinálhatsz **tornászó figurát** (3.), ha két oldalára kartonlábakat (L), felülre pedig fejet ragasztasz, papírral borítod és kifested, majd egy huzaldarab (H) segítségével két mozgatható kart (K) szerelsz reá. A karok végén egymástól 15 milliméternyire szúrj két-két lyukat, s fűzz ezeken át egy erős fonalat (4.). A fonal két végét csomózd egybe, két-két ujjad akaszd bele, s egy-két körbeforgatás után húzgáld-engedd, míg forgásba, tornászásba nem kezd a figura. A lábakat is készítheted mozgathatóra!

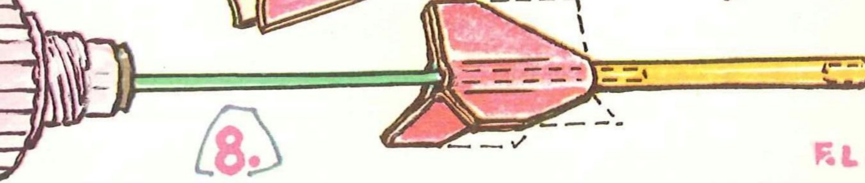
Veszélytelen **szobai rakétát** sem nehéz csinálni. Szívószálra (5. ábra SZ) tekerj egy-két réteg újságpapírt (U), erre egy 9×9 cm nagy papírlapot sodorj rá, majd enyvezd, ragaszd csővé. A papírcsövet húzd le, az újságpapírt húzgáld ki belőle, majd a csőre (6. ábra CS) ragassz három irányító lapocskát (I). A cső egyik végét dugd be radírdugócskával (R). A kilövőszerkezet egy bedugaszolt végű flakon (7.). A dugót (D) fúrd át, a szívószálat dugd át a lyukon, s a dugót szorítsd bele a flakon (F) nyílásába. Ha most (8.) a szívószálra ráhúzod a csövet, vagyis a rakétát, és egyet nyomsz a műanyag flakonon, az összepréselt levegő azt a magasba repíti.

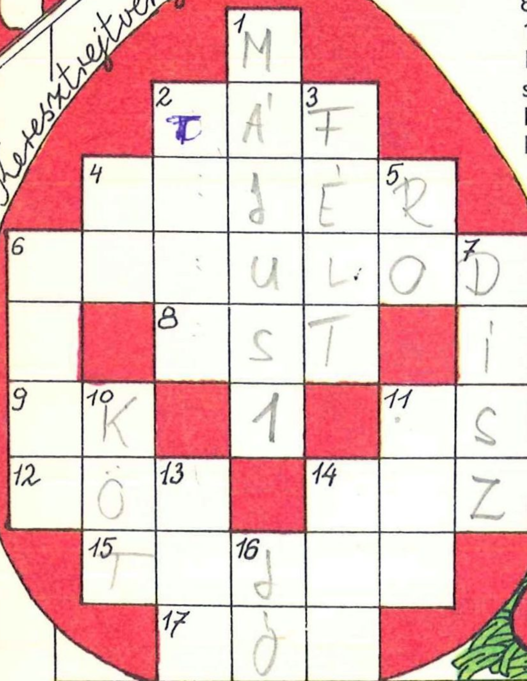

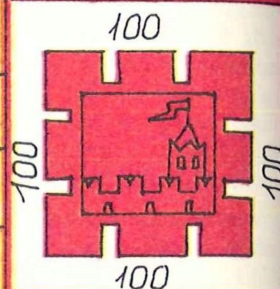
8 Áprilisi fejtörő

Vízszintes: 2. Malac teszi. 4. Elzokogja bánatát. 6. Névelővel évszak. 8. .... szülő (öregapám szülője). 9. Egyszerű eszköz. 11. Tagadószó. 12. Taszít. 14. Fogoly. 15. Húsvéti ajándék. 17. Valaminek a tartója.
Függőleges: 1. Közelgő ünnep. 2. Visszafelé: éneket. 3. Ijed. 4. Fordított személynévmás. 5. Orsó közepe. 6. Ájul. 7. Ruhán van. 10. Csomóz. 11. Madár. 13. Tyúk hangja. 14. Vízi állat. 16. Nem rossz. (Ékezet hiba.)
Beküldendő: vízszintes 6., 15., függőleges 1.

A ravasz vezér

Egy várat 400 katona védett, akiket a vezér úgy helyezett el, hogy a vár 4 falán mindenütt 100—100 katona harcolt. Egy idő után már csak 280 katona maradt. Hogyan állította fel őket a vezér úgy, hogy most is 100—100 katona jusson minden falra? (Rajzban küldd be!)

Csiga-biga

Csigavonalban egy csúfolódó mondást írtunk, amit annak mondanak, akit sikerült becsapni április elsején — de folytatólag azt is odaírtuk, amit válaszolnak a csúfolódásra.

O	L	O	N	D
B	N	D	J	J
S	O		A	A
I	M	I	K	A
L	I	R	P	Á

Képrejtvény

Pótold ki

a függőleges sorokba írt nevek hiányzó betűit és olvasd össze a kipótolt betűket balról jobbra haladva.

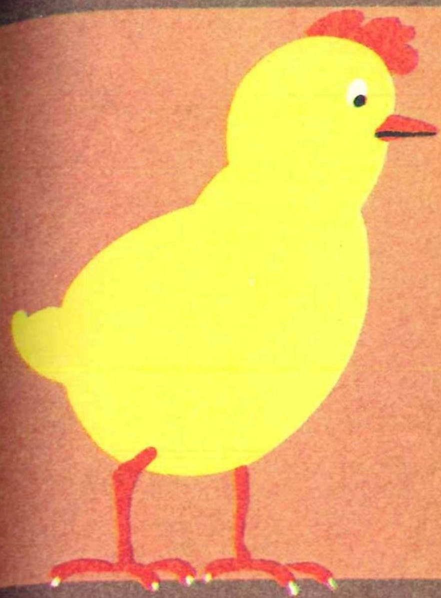
	f	p	e	e	a		i	v	o	l	o		i	i	e	p
a		a	m	l		d		a	t	a		l		v	t	e
t	r		i		á	i	t		t		z	g	u		u	
i	i	i		k	l	t	i	i		i	i	a	s	n		i

Figyelem! E havi megfejtésedet őrizd meg a márciusival együtt, és csak a májusival küldd el mindhármat. A felső sarokban levő 8-as számot is tedd hozzá!

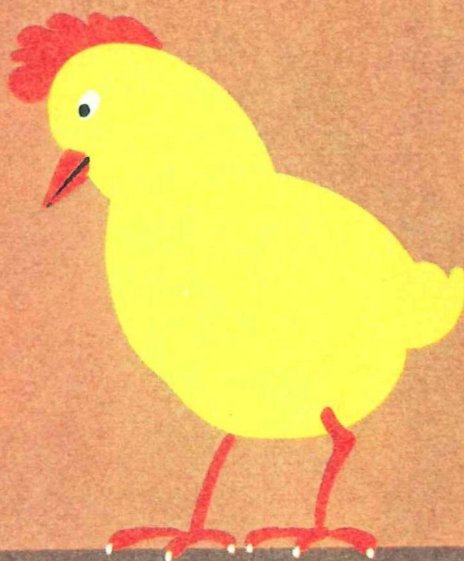
kisdobos

A Magyar Úttörők Szövetségének gyermeklapja XXXI. évf. 4. sz.
Szerkesztő: Kelemen Sándor

Levélcím: Kisdobos szerkesztősége, Budapest, Postafiók 100. 1502 Telefon: 660-162
Kiadja az Ifjúsági Lapkiadó Vállalat. Felelős kiadó: dr. Petrus György
Kiadóhivatal: Budapest VI., Révay u. 16. 1374 Telefon: 116-660. Terjeszti a Magyar Posta
Előfizethető bármely postahivatalnál, a kézbesítőknél, a Posta hírlapüzleteiben és a Posta Központi Hírlapirodánál (KHI) Budapest V., József nádor tér 1., 1900 közvetlenül vagy postautalványon, valamint átutalással a KHI 215-96 162 pénzforgalmi jelzőszámlára.
Megjelenik évenként tíz alkalommal.
Előfizetési díj 1 évre 55,— Ft, I. félévre 33,— Ft, II. félévre 22,— Ft, negyedéves előfizetés nincs.
Készült a Kossuth Nyomdában. 82.0087 Felelős vezető: Bede István vezérigazgató
INDEX: 25.442
HU ISSN 0450-3287
Kéziratokat nem őrzünk meg és nem küldünk vissza.
A címoldal **Keresztes Dóra**, a hátsó címoldal **Vida Győző** rajza.
A képtörténetet **Papp László** írta, **Felvidéki András** rajzolta.

Szécsi Margit
Kankalin

Nem pompás kerti virág,
pénzt érte senki se ád.
Ruhája mégis finom
aranyszirom.

Dajkálja hűvös mező,
szél fújja lengedezőn,
korai füvek felett
virít, nevet.

Messziről úgy látod őt,
a nyurga integetőt:
mint apró aranymarok,
sugarat dob.

Engem is szembedobott,
boldog most azért vagyok,
kívánok mindenkinek
ily örömet.